

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **D. T. P.**, narozený dne X.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2023, č. j. CPR-32897-8/ČJ-2022-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2023, č. j. CPR-32897-8/ČJ-2022-930310-V235 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 1. 9. 2022, č. j. KRPA-196666-20/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu v délce jednoho roku, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 50 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že nebyl zjištěn skutečný stav věcí, jak vyžaduje zásada materiální pravdy (§ 3 správního řádu). V rámci řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, má správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost uložena (§ 50 odst. 3 správního řádu). Správní orgán nesprávně posoudil skutečný stav věcí, jelikož svou činností zjišťoval pouze skutečnosti svědčící v neprospěch vyhoštění žalobce, avšak nezjišťoval v dostatečné míře okolnosti svědčící v jeho prospěch, respektive tyto okolnosti dostatečně nepromítl do výroku napadeného rozhodnutí.
3. Přijaté řešení v podobě uložení správního vyhoštění v délce 12 měsíců pak neodpovídá okolnostem daného případu, je nepřiměřeně přísné a zjevně vybočuje z rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně, kdy v obdobných případech ukládá mnohem mírnější opatření. V této souvislosti došlo také k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, kdy přijaté řešení má být v souladu s veřejným zájmem a má odpovídat okolnostem daného případu, při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nemají vznikat nedůvodně rozdíly. Žalobce se domnívá, že vzhledem k relativně krátké době neoprávněného pobytu na území České republiky, když se dobrovolně dostavil na pracoviště správního orgánu svou pobytovou situaci vyřešit, jakož i s ohledem na jeho dosavadní dlouhodobý pobyt na území České republiky a s přihlédnutím k jeho osobním poměrům, je uložení správního vyhoštění zjevně nepřiměřené okolnostem daného případu, také je nepřiměřené z hlediska jeho dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalobce na území pobývá nepřetržitě již od roku 2008, tedy již velmi dlouhou dobu. Žalobce má na území za dobu svého pobytu vybudované rozsáhlé sociální a rodinné vazby a na území žijí rovněž tři žalobcovi bratři. Právní úprava dává správnímu orgánu určitou možnost správního uvážení a v případě § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců dokonce povinnost rozhodnout jinak, než právě uložením správního vyhoštění. Správní orgán má možnost správní řízení zastavit nebo vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
4. Délka uloženého správního vyhoštění je zjevně nepřiměřená okolnostem daného případu. Délka správního vyhoštění není přesvědčivě odůvodněna, když správní orgán toliko konstatuje, že je dostatečná a ve spodní hranici zákonné sazby. Správní orgán však nevysvětluje, proč dospěl právě k době 12 měsíců, a z jakých důvodů nepostačuje opatření mírněji postihující účastníka řízení. Délka uloženého správního vyhoštění přitom zjevně neodpovídá konkrétním okolnostem případu. V obdobných případech odvolací správní orgán přistupuje ke zrušení napadeného rozhodnutí, popřípadě k jeho změně a uložení mírnějších opatření, jako například snížení doby zákazu vstupu na 6 měsíců, nebo k uložení povinnosti opustit území. Správní orgán při stanovení doby zákazu vstupu na území členských států EU vzal v potaz toliko okolnosti svědčící v

neprospěch žalobce, avšak vůbec nepřihlížel k okolnostem žalobci polehčujícím, zejména k jeho dobrovolnému dostavení se na pracoviště správního orgánu a k délce dosavadního pobytu na území České republiky, jakož i k vytvořeným rodinným a soukromým vazbám.

5. Žalobce konečně považoval stanovenou lhůtu v délce 50 dnů k vycestování za příliš krátkou. Žalobce pobývá nepřetržitě na území České republiky již od roku 2008, tedy již velmi dlouhou dobu. Stanovená lhůta v délce 50 dnů je nepřiměřená, neboť během této doby musí žalobce vypořádat veškeré záležitosti spojené s opuštěním svého domova, které vyžadují více času na vyřízení. Žalobce se domnívá, že poskytnutá lhůta k vycestování je nedostačující.
6. Další žalobní námitkou je namítaná nezákonnost a nesprávnost závazného stanoviska k vycestování, které je podkladem pro vydání prvoinstančního rozhodnutí a které se vyjadřuje k možnosti účastníka řízení vycestovat do domovského státu. Odvolací správní orgán si sice vyžádal s ohledem na odvolací námitku žalobce nové závazné stanovisko od ministra vnitra, avšak též nové závazné stanovisko je nezákonné a nesprávné, neboť v něm příslušný správní orgán vůbec nezohledňuje aktuální a individuální okolnosti žalobcova případu. Vzhledem k tomu, že žalovaný navzdory odvolací námitce neshledal tuto důvodnou, aniž by dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu, zatížil napadené rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Žalobce se dne 13. 6. 2022 dostavil na cizineckou policii k vyřešení svého pobytu.
10. Žalobci již bylo dříve vydáno rozhodnutí ze dne 3. 12. 2021, č. j. KRPA-322305-10/ČJ-2021-000022-50, o povinnosti opustit území členských států EU, neboť dne 3. 12. 2021 pobýval na území neoprávněně, když nerespektoval výjezdní příkaz vydaný s platností od 4. 10. 2021 do 2. 12. 2021.
11. Žalobce do protokolu dne 13. 6. 2022 uvedl, že obě jeho děti jsou zletilé a žijí ve Vietnamu, do České republiky přicestoval v únoru 2017. Nevystoupal, neboť neměl peníze. Myslel, že zde může pobývat do 31. 7. 2022, žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil. Ve společné domácnosti žije se svým bratrem, pracuje pro něj v restauraci jako brigádník. Jinak celá rodina žije ve Vietnamu. Nemá zde žádné kulturní, sociální a ekonomické vazby, nevlastní zde žádný majetek a není zde osoba, vůči které by ukončení pobytu žalobce mohlo být nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Je zdravý, dobrovolně vycestuje do Vietnamu, není mu známa žádná překážka, proč by tak nemohl učinit, je to pro něj bezpečná země. Peníze na další pobyt i vycestování má.
12. Podle závazného stanoviska ze dne 14. 6. 2022 je vycestování žalobce do Vietnamu možné.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

13. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že žalobce na území České republiky pobýval od 5. 5. 2022 do 13. 6. 2022 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
14. Žalovaný k odvolání žalobce konstatoval v napadeném rozhodnutí, že bylo prokázáno, že účastník řízení opakovaně porušoval právní předpis, když na území České republiky pobýval od 5. 5. 2022 do 13. 6. 2022 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž nesplnil povinnost vyplývající z ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Z dostupných informačních systémů Policie ČR bylo k pobytové historii účastníka řízení správním orgánem I. stupně zjištěno, že na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od roku 2008 (příjezd na území dne 27. 3. 2008). Naposledy o prodloužení tohoto pobytu požádal dne 4. 3. 2021, kdy však žádosti vedené pod č. j. OAM-05733/DP-2021 nebylo vyhověno a dne 4. 10. 2021 byla po projednání odvolacím orgánem pravomocně zamítnuta. Po skončení tohoto řízení obdržel žalobce výjezdní příkaz s platností do 2. 12. 2021 (na 60 dnů), který však nerespektoval. Žalobce se ke správnímu orgánu dostavil až dne 3. 12. 2021, tj. v době po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, kdy na území již pobýval nelegálně a nedisponoval žádným pobytovým oprávněním, proto mu bylo dne 3. 12. 2021 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a současně stanovena doba k vycestování v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 4. 2022, a lhůta k vycestování tak uplynula dne 4. 5. 2022. Pokud se tedy účastník řízení ke správnímu orgánu I. stupně dostavil až dne 13. 6. 2022, učinil tak v době po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, kdy na území od 5. 5. 2022 do 13. 6. 2022 opět pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž znovu naplnil ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, a současně tímto opakovaným protiprávním jednáním naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 téhož zákona.
15. Vzhledem k námitce žalobce, že závazné stanovisko ministerstva vnitra není dostatečně odůvodněné, požádal odvolací orgán o prověření závazného stanoviska. Na základě své žádosti obdržel závazné stanovisko ministra vnitra, dle kterého v případě účastníka řízení příslušný správní orgán neshledal důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které znemožňují jeho vycestování a vycestování účastníka řízení do země jeho státní příslušnosti je možné.
16. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně se zabýval i posouzením dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Žalobce na území pobýval od roku 2008 za účelem podnikání, a to až do dne 4. 10. 2021, kdy byla pravomocně zamítnuta jeho žádost o prodloužení tohoto pobytu. Následně již na území pobýval pouze na základě výjezdního příkazu vydaného na 60 dnů s platností do 2. 12. 2021, který však nerespektoval. V souvislosti s nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života účastníka řízení bylo dále ze spisového materiálu zjištěno, že tvrzení žalobce, že na území přicestoval v únoru 2007, neodpovídá skutečností zjištěným z informačních systémů, kde je uvedeno, že na území naposledy vstoupil dne 27. 3. 2008. Účastník řízení na území pobýval od svého příjezdu na základě povolení k pobytu za účelem podnikání až do dne 4. 10. 2021, kdy byla jeho žádost o prodloužení pobytového oprávnění pravomocně zamítnuta. Následně účastník pobýval na území pouze na základě vydaných výjezdních příkazů, které (ač pro něj byly mírnějším opatřením)

nerespektoval a dobu k vycestování nechal opakovaně marně uplynout, aniž by podnikl jakékoli kroky k legalizaci svého pobytu na území. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce měl opakovaně možnost svou pobytovou situaci vyřešit za daleko mírnějších podmínek, než je uložení správního vyhoštění, ale přesto z vlastního rozhodnutí dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území, nevyužil. V posledním případě se ke správnímu orgánu dostavil až cca měsíc a půl po jejím uplynutí, aby opětovně řešil svůj neoprávněný pobyt na území. Odvolací orgán nepopíral, že žalobce na území žije již řadu let, ale pokud pracoval u svého bratra, neplnil účel pobytu, pro který mu bylo předchozí povolení vydáno, neboť zaměstnání není podnikáním. Dále žalovaný uvedl, že žalobce měl možnost vyřešit si nové pobytové oprávnění již od 4. 10. 2021, kdy mu byla zamítnuta žádost o prodloužení pobytu a vydán výjezdní příkaz, ale žádné kroky v této věci neučinil, ač si musel být vědom, že pro pobyt na území členských států Evropské unie musí pobytovým oprávněním disponovat. V daném případě lze tedy uvést, že právě po zohlednění délky oprávněného pobytu účastníka řízení bylo správním orgánem nejprve přistoupeno k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, kdy účastník řízení tohoto mírnějšího opatření nevyužil. Podle odvolacího orgánu v případě opakovaného neoprávněného pobytu na území účastník řízení nemůže předpokládat, že správní orgán I. stupně bude vydávat další rozhodnutí o povinnosti opustit území, která bude účastník řízení ignorovat bez jakékoli snahy o nápravu svého jednání. Takovýto postup by byl neúčelný. Pokud jde o vazby účastníka řízení na území, žalobce do protokolu výslovně uvedl, že v České republice nemá žádné rodinné příslušníky, všichni žijí ve Vietnamu (je ženatý a má dvě dospělé děti ve věku 25 a 29 let). Nenachází se zde žádná osoba, kvůli které by bylo ukončení jeho pobytu na území nepřiměřené. K námitce účastníka řízení, že na území žijí rovněž tři jeho bratři, odvolací orgán uvedl, že bratři jsou dospělí a soběstační. Jak sám účastník řízení sdělil, pracoval v restauraci, kterou vlastnil jeho bratr, tj. jeho bratři jsou osoby, které péči žalobce nevyžadují. K námitce, že žalobce má na území za dobu svého pobytu vybudované rozsáhlé sociální vazby, odvolací orgán odkázal na výpověď účastníka, kdy sdělil, že v České republice nemá žádné kulturní, sociální ani ekonomické vazby. Vzhledem k délce svého pobytu si žalobce nějaké vazby vytvořit musel, tyto vazby však nijak nekonkretizoval, do protokolu naopak vypověděl, že mu není známa žádná překážka ani důvod, pro který by nemohl vycestovat a do domovského státu vycestuje dobrovolně. Uvedené skutečnosti dle odvolacího orgánu nelze považovat za vazby natolik intenzivní, aby byly zásahem do soukromého života účastníka. Je zřejmé, že napadeným rozhodnutím může dojít k omezení fyzického kontaktu mezi účastníkem řízení a jeho bratry, ale tato skutečnost nemůže být považována za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, neboť spolu mohou být v telefonickém kontaktu, případně využít k dálkové komunikaci další dostupné prostředky a bude se jednat pouze o dočasné odloučení, neboť svůj další kontakt mohou realizovat v zemi, kde bude účastník řízení k pobytu oprávněn. Účastník řízení z Vietnamu vycestoval až v dospělém věku, přičemž má v zemi původu stále svou rodinu, a to zejména manželku s dětmi, kdy svůj rodný jazyk nezapomněl, tj. nebude mít problém se zpětnou integrací v zemi původu. V domovském státě pak žije v rodinném domě, který je v jeho vlastnictví. K ekonomickému dopadu napadeného rozhodnutí je nutno uvést, že účastník řízení může být na území České republiky zaměstnán, případně podnikat, pouze při splnění podmínek pobytu za tímto účelem. Vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení žádným takovým pobytem nedisponuje,

není možné, aby zde finanční prostředky legálně získal. Žalobce je v produktivním věku, a nic mu tedy nebrání, aby finanční prostředky získal v zemi původu, případně na jiném území za splnění podmínek k získání příslušného oprávnění. Dle odvolacího orgánu tak nebude mít uložené správní vyhoštění vliv ani na ekonomickou situaci účastníka řízení. Účastník řízení pak neuvedl, že by mu zdravotní stav bránil ve vycestování. V zájmu cizinců je, aby dodržovali zákony a právní předpisy platné pro území našeho státu, pokud chtějí požívat jeho plné ochrany. V opačném případě musí nést pro ně jistě nepříjemné následky. Na základě výše uvedeného, dospěl odvolací orgán k závěru, že zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení není takového rozsahu, že by dosahoval intenzity, u níž by bylo třeba uvažovat o aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

17. Za daných okolností odvolací orgán považoval rozhodnutí o správním vyhoštění za opatření přiměřené a zcela odpovídající nejen aktuální situaci, ale také způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech.
18. V souvislosti s námitkou účastníka řízení, že správní orgán při stanovení doby zákazu vstupu na území členských států EU nepřihlédl k okolnostem polehčujícím, konstatoval odvolací orgán, že rozhodnutí o správním vyhoštění je regulačním opatřením na úseku migrace, které je nezbytným prvkem ochrany společnosti České republiky, ať už na úseku bezpečnosti státu, veřejného zdraví, veřejného pořádku či trhu práce. Při splnění podmínek zakotvených v tomto zákonném ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to vždy s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Délka přijatého opatření byla uložena v nižší polovině možné míry zákonného rozpětí, tj. na 1 rok. V případě naplnění skutkové podstaty dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců lze tuto dobu stanovit až na 5 let. Správní orgán I. stupně vzal při svém rozhodnutí v potaz délku neoprávněného pobytu účastníka na území a skutečnost, že se účastník řízení neoprávněného pobytu dopustil opakovaně, tj. nejednalo se o první zjištěné porušení právních norem v České republice. Současně však přihlédl i ke skutečnosti, že se účastník řízení ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně a se správním orgánem spolupracoval. Je zřejmé, že se účastník řízení do uvedené situace dostal svým vlastním jednáním, kdy opakovaně porušoval pravidla pobytového režimu cizinců. Z výše uvedeného chování účastníka řízení lze dovodit, zřejmou neúctu k právnímu řádu České republiky, kdy osobní přístup účastníka řízení, představuje ohrožení zájmů společnosti a vzhledem k opakovanému protiprávnímu jednání i negativní přínos pro společnost. Důsledky svého protiprávního jednání tak musí účastník řízení nést, nikoli spoléhat na to, že mu takové jednání projde bez následků. Nad rámec uvedeného odvolací orgán doplnil, že se účastník řízení dopustil nejen naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, ale současně porušil povinnosti cizince uvedené v § 93 zákona o pobytu cizinců nahlásit místo pobytu na území do tří pracovních dnů, kdy měl poslední ubytování hlášené do 31. 3. 2021 a následně již k pobytu nikde přihlášen nebyl, a to i přesto, že si musel být této povinnosti cizince vědom. Dále je nutno připomenout, že neměl sjednáno ani zdravotní pojištění, což je dalším porušením právních předpisů. Účastník řízení se svým vlastním jednáním dostal do situace, kdy mu v důsledku protiprávního jednání bylo v souladu se zákonem uloženo napadené rozhodnutí.
19. K námitkám ve věci lhůty stanovené k vycestování, odvolací orgán konstatoval, že byla stanovena v zákonném rozpětí, přičemž žalobce vlastní platný cestovní doklad a neuvedl

žádné překážky, které by mu bránily ve vycestování. V daném případě pak nelze přehlédnout, že žalobce byl obeznámen se skutečností, že nedisponuje žádným oprávněním k pobytu, neboť po zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu obdržel výjezdní příkaz s dobou platnosti od 4. 10. 2021 do 2. 12. 2021, tedy v maximální výši 60 dnů. Skutečnost, že účastník řízení dobu k vycestování nechal marně uplynout a ke správnímu orgánu se dostavil až po jejím uplynutí, je ze spisového materiálu zřejmá. Spisový materiál dále obsahuje rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, kdy byl účastník řízení opět vydán výjezdní příkaz a stanovena lhůta k vycestování, a to v délce 30 dnů (do 4. 5. 2022). Účastník řízení se však ke správnímu orgánu dostavil k vyřešení svého pobytu až dne 13. 6. 2022, tj. v době, kdy již žádným oprávněním k pobytu nedisponoval. Z uvedeného lze dovodit, že účastník řízení již měl lhůtu k vycestování v délce 60 dnů jednou stanovenou a vzhledem k následně vedenému řízení ve věci uložení povinnosti opustit území členských států EU a v současnosti vedenému řízení ve věci správního vyhoštění se mu fakticky tato doba ještě prodloužila. Účastník řízení tak měl dostatek času a prostoru, aby se na své vycestování připravil a vyřešil veškeré náležitosti spojené s jeho zázemím na území. Odvolací orgán považoval lhůtu k vycestování za naprosto dostatečnou a současně za korespondující nejen s ustanovením § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ale také s rozhodovací praxí užívanou v obdobných případech.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
22. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *za skutečné nebezpečí se*

podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

24. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, když nebyl zjištěn skutečný stav věcí, nebyly zjišťovány v dostatečné míře okolnosti svědčící v jeho prospěch, soud konstatuje, že ji nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Žalobce ani rámcově neuvedl, co správní orgány opomněly zjistit, jaké okolnosti svědčící ve prospěch žalobce nebyly zjištěny. Soud se proto touto námitkou samostatně nezabýval.
25. Stejně tak soud nemohl přezkoumat namítanou nezákonnost a nesprávnost závazného stanoviska k vycestování, neboť chybí jakákoli bližší konkretizace této námítky. Pokud žalobce v protokolu uvedl, že mu ve vycestování nic nebrání a Vietnam je pro něj bezpečná země, jeho zástupce do odvolání pouze uvedl, že závazné stanovisko není dostatečně odůvodněné, a v žalobě je taktéž pouze obecně namítána nesprávnost závazného stanoviska, soudu není zřejmé, v čem žalobce nesprávnost či neúplnost spatřuje.
26. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný měl použít mírnějších opatření. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že není účelné opakovaně vydávat rozhodnutí o povinnosti opustit území. V případě rozhodnutí o povinnosti opustit území ze dne 3. 12. 2021 správní orgán zohlednil krátkou dobu nelegálního pobytu i dlouhý legální pobyt žalobce na území. Žalobce neučinil žádný další pokus o legalizaci svého pobytu. Je zřejmé, že rozhodnutí o povinnosti opustit území žalobce od dalšího porušování právních předpisů neodradilo, je tedy na místě přikročit k přísnějšímu opatření.
27. Podstatné tedy dále je, zda napadeným rozhodnutím nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce nepřiměřenost spatřoval v dlouhém

pobytu na území České republiky, od roku 2008, v existenci rozsáhlých sociální a rodinných vazeb, kdy na území žijí rovněž tři žalobcoví bratři.

28. K námitce nepřiměřenosti zásahu soud uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43 atp.).
29. Soud nikterak nezpochybňuje význam práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak však vyplývá z konstantní judikatury, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Právo vyplývající z článku 8 Úmluvy není absolutní, a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43, rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Obdobně nahlíží na uvedené právo i Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
30. Soud se s posouzením zásahu do soukromého života žalobce provedeným správními orgány ztotožňuje. Žalovaný posouzení provedl zcela vyčerpávajícím způsobem na straně 6, 7 napadeného rozhodnutí, lze na ně plně odkázat.
31. Žalobce argumentuje zejména délkou žití na území České republiky (od roku 2008), k tomuto soud uvádí, že jakkoli je délka pobytu na území jedním z hledisek podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže jít o hledisko jediné, převažující a hodnocené izolovaně. Žalobce v této souvislosti uvádí, že za tuto dobu došlo k vytvoření pevných vazeb na území. Žalobce však do protokolu uvedl, že v České republice nemá žádné kulturní, sociální ani ekonomické vazby, nemá zde žádné rodinné příslušníky, všichni žijí ve Vietnamu (je ženatý a má dvě dospělé děti ve věku 25 a 29 let). Nenachází se zde žádná osoba, kvůli které by bylo ukončení jeho pobytu na území nepřiměřené. Také uvedl, že mu není známa žádná překážka ani důvod, pro který by nemohl vycestovat a do domovského státu vycestuje dobrovolně. Pokud později uvedl, že zde žijí rovněž tři jeho bratři, tato skutečnost bez dalšího nezpůsobuje nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, žalobce zároveň žádné bližší okolnosti netvrdí, všichni dotčení jsou dospělí soběstačné osoby. Žalovaný správně konstatoval, že uvedené skutečnosti nelze považovat za vazby natolik intenzivní, aby byly zásahem nepřiměřeným.
32. Žalobce dále tvrdil, že uložení správního vyhoštění v délce 12 měsíců neodpovídá okolnostem daného případu, je nepřiměřeně přísné a zjevně vybočuje z rozhodovací

praxe správního orgánu I. stupně, kdy v obdobných případech ukládá mnohem mírnější opatření.

33. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
34. Správní orgán I. stupně vzal při svém rozhodnutí v potaz délku neoprávněného pobytu účastníka na území a skutečnost, že se účastník řízení neoprávněného pobytu dopustil opakovaně, tj. nejednalo se o první zjištěné porušení právních norem. Současně však přihlédl i ke skutečnosti, že se účastník řízení ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně a se správním orgánem spolupracoval. Žalovaný doplnil, že je zřejmé, že se žalobce do uvedené situace dostal svým vlastním jednáním, kdy opakovaně porušoval pravidla pobytového režimu cizinců. Žalovaný dále doplnil, že žalobce porušil také další povinnosti cizince, a to povinnost nahlásit místo pobytu na území a sjednat zdravotní pojištění.
35. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že se na policii dostavil dobrovolně. Zároveň soud podotýká, že tento aspekt nelze přeceňovat, pokud tak žalobce činil opakovaně (dobrovolně se dostavil též dne 3. 12. 2021, zároveň pobyt v České republice dosud nezlegalizoval a dosud nevycestoval), zároveň v tomto případě se dostavil po více než měsíci neoprávněného pobytu.
36. Námitka, že délka zákazu pobytu je v rozporu s praxí, je zcela obecná, žalobce nepoukazuje na žádné konkrétní případy, které by byly skutkově obdobné případu žalobce. Za skutkovou podstatu uvedenou v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců je možno uložit délku zákazu pobytu až na pět let, napadené rozhodnutí je v 1/5 této sazby, již tato skutečnost nenasvědčuje zjevně nepřiměřené délce. Soud má za to, že délka zákazu pobytu byla vzhledem k popsáním skutečnostem stanovena adekvátně, správní orgány z mezí správního uvážení nevybočily.
37. Správní orgány tedy postupovaly správně, neboť došlo k naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, zároveň nebyly dány podmínky pro opětovné uložení povinnosti opustit území ČR, neboť již samotná délka neoprávněného pobytu a opakovaný neoprávněný pobyt v ČR svědčí závažnosti

vytýkaného jednání, důvody ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nejsou dány.

38. Žalobce konečně považoval stanovenou lhůtu v délce 50 dnů k vycestování za příliš krátkou vzhledem k délce jeho pobytu na území České republiky již od roku 2008.
39. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.*
40. Soud považuje padesátidenní dobu k vycestování žalobce za přiměřenou. Správní orgány rozhodly v zákonem stanoveném rozmezí při určování doby pro vycestování. Správní orgán I. stupně tuto dobu řádně odůvodnil, přičemž ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. nepřekročil zákonem stanovené meze, ani nezneužil svého správního uvážení (bližší ke správnímu uvážení srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154). Správní orgán I. stupně zohlednil, že žalobce má platný cestovní doklad, že žalobce byl obeznámen se skutečností, že nedisponuje žádným oprávněním k pobytu, neboť po zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu obdržel výjezdní příkaz s dobou platnosti od 4. 10. 2021 do 2. 12. 2021, tedy v maximální výši 60 dnů. Žalobce dobu k vycestování nechal marně uplynout a ke správnímu orgánu se dostavil až po jejím uplynutí. Rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU byla stanovena lhůta k vycestování, a to v délce 30 dnů (do 4. 5. 2022). Žalobce tak měl dostatek času a prostoru, aby se na své vycestování připravil a vyřešil záležitosti spojené s vycestováním. Konečně žalobce neuvádí žádné konkrétní záležitosti, které v této lhůtě nebude schopen vyřídit, námitka je opět velmi obecná. V případě nemožnosti vycestovat je také možné požádat o vízum strpění či o stanovení nové doby k vycestování.
41. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. června 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně